

ja, ibet han maafsee endog snarere, i alt Fald mod Slutningen, har sluttet sig dertil, vedtaget, at Livsstraf ved disse de groveste Forbrydelser bør staae som den eneste Straf, der af Domstolene kan anvendes. Dernæst er der, hvad offentligt Arbejde angaaer, i Udkastets § 11 fastholdt den nuværende mindste Grad, nemlig 8 Maaneders Forbedringshumsarbejde, medens der tidligere var vedtaget 6 Maaneder. Fremdeles er der med Hensyn til den mindste Grad af Straf med Bånd og Brød istedetfor 1 Dag sat 2 Dage. Hvad nu disse Forandringer angaaer, er jeg paa en Maade mindre kaldet til at udtale en Mening om, hvorvidt Landstinget maatte finde det rigtigt at slutte sig til de Forandringer, der ere foretagne i §§ 71, 85 og 190, forsaavidt Livsstraffen her er opstillet som ubetinget Straf. Sagen er nemlig den, at jeg oprindeligt var imod den Forandring, som i disse Paragrapher blev vedtagen her forrige Gang. Jeg udtalte, at jeg personlig fandt, at ved de allergroveste Forbrydelser var det rigtigst at fastholde den ubetingede Livsstraf; men, da den daværende Justitsminister sluttede sig til Udvalgets Fleertal, vilde jeg ikke trætte Thinget med en frugtesløs Kamp og holdt mig derfor tilbage. Nu har uden nogen fra Regjeringen dertil givne Anledning Folkethinget optaget det, som jeg ansaae for rigtigt. Men, affeet fra denne min individuelle Opfattelse, er der dog en almindeligere Betragtning, som jeg troer her at turde henstille til Overveielse af samtlige Thingets Medlemmer, og det er det Synspunkt, hvorunder man maa betragte de Forskjelligheder, der fremkomme imellem Thingene ved en Lov som denne, som man ønsker at føre igjennem. Det har for mig noget Stødende, dersom man ikke kan bringe sine Beslutninger ved en saadan Lov ind under en almindelig Regel. Dersom man blot siger: paa det Punkt vil jeg give efter, saa kan Du give efter paa det andet, saa kan dette vel være brugeligt ved reent praktiske Spørgsmaal, men det har ikke noget Tilkalende ved sig ved saadanne Spørgsmaal

som dem, der her ligge for, og derfor har jeg søgt at finde et almindeligere Synspunkt, som forekommer mig at kunne give en naturlig Norm. Jeg mener nemlig, at, hvor der en Lov som denne er Tale om Forandring i den gjældende Ret, bør den Deel at Repræsentationen være den stærkeste, som nærmer sig meest til den bestaaende Ret, og den Deel, der vil have større Forandringer heri, har en Opfordring til foreløbig idetmindste at give efter for den anden, som holder sig mere til den gjældende Ret. Paa alle de Punkter, hvorom der her er Spørgsmaal — det vil sige de væsentligere, ikke de mindre —, nemlig ved Spørgsmaalene om Livsstraffens ubetingede Andenbelse eller ikke og om Minimum for offentligt Arbejde, har nu Folkethinget holdt sig deels nærmere, deels fuldstændig til den gjældende Ret. Det er derfor en Betragtning, som jeg troer uden Hensyn til min individuelle Opfattelse at kunne henstille til Bedømmelse, om det ikke skulde være rigtigt ved disse væsentlige Punkter at slutte sig til Folkethinget.

Der er dernæst paa et Par Punkter vedtaget, hvad jeg vilde kalde en Udvidelse af det Strafbare. Dette gjælder med Hensyn til Dueller; der blev allerede ved Sagens Behandling i Landstinget sidst reist nogen Indsigelse imod, hvad der dengang blev vedtaget. Nu er i Lovforslagets § 208 Reglen opstillet saaledes, at enhver Duel er strafbar; men den fastsatte Straf er saa lempelig, at jeg skulde troe, at selv de, der i og for sig foretrække det Tidligere, maatte kunne finde sig i den stede Forandring. Det hedder nemlig: „Den, som duellerer, straffes med simpelt Fængsel“, og saa er der dertil knyttet skærpene Omstændigheder, der skulle bervirke højere Straf. Den anden Udvidelse af det Strafbare findes i § 222, der giver en heelt ny Straffebestemmelse om Brud paa Brevhemmeligheden. Begge disse Bestemmelser troer jeg, at vi i deres Væsen kunne gaae ind paa; men jeg troer dog tillige, at det ved anden Behandling vil vise sig, at der er Grund til en Redaktionsforandring i